

sembria Stilbnum usque) е изриченъ, но не може съ положителностъ да се твърди, че Сливенъ е влизалъ въ византийскитѣ владѣния. Въ сжщото това врѣме, споменатиятъ вече Войсилъ се отправя въ пограничнитѣ български градове и подчинява крѣпоститѣ отъ Сливенъ до Копсисъ¹⁾: ἀπὸ Στίλβνου μέχρι Κόψου. Горниятъ въпросъ, дали Сливенъ е влизалъ въ редоветѣ на българскитѣ градове отъ Месемврия до него и врѣменно тѣй паднали подъ византийцитѣ, може да се зададе и тукъ. Ако отговоримъ отрицателно, ще излѣзе, че той единственъ е останалъ въ български рѣцѣ подъ Балкана между владѣнията на Войсила и тия на византийцитѣ, което е мжчно допустимо. Тѣй че, съ по-голѣма вѣроятностъ трѣба да се приеме, че Сливенъ е билъ между падналитѣ български градове въ византийски, а не войсилови рѣцѣ. Въ тая посока може да се твърди, че той не е билъ и въ елтимировото княжество, а въ царството на Святослава. Въобще, Сливенъ винаги е сподѣлялъ сѣдбата на юго-източна България²⁾. И тѣй, отъ 1325 г. въ съсѣдство съ Сливенъ, Войсилъ става деспотъ на прибалканска областъ съ българско население, на западъ отъ Сливенъ. По Иречекъ, въ историята си за българитѣ, Войсилъ е братъ на Святослава. Обаче, тоя Войсилъ е сжщиятъ български ренегатъ, за когото се споменуваше по-горѣ, и споредъ Пахимера, той билъ най-младиятъ братъ на Смилеца и Радослава (II. 446). До смъртъта

¹⁾ Споменъ отъ града Копсисъ, който на български се е изговарялъ вѣроятно Копси или Копса, и е билъ кждѣ Карлово, е другото име на течащата прѣзъ карловската долина (Гьопсата) рѣка Стрѣма.

²⁾ Както ще се види и по-долу, въ Кантакузинъ, българскитѣ владѣния на югъ отъ Балкана, или почти цѣла днешна южна България влизатъ подъ името „Горня Тракия“ (Tracia Superior), за разлика отъ Долня или Приморска (Tracia Maritima). I. 105, 135; за тая България Пахимеръ употребява еднакво: Романия или Тракия.

Между падналитѣ подъ византийцитѣ български градове отъ Месемврия до Сливенъ ще сж влизали още Айтосъ, Русокастро, Ямболъ, Ктения, Лардеа и т. н., а възможно и Анхиало, Созополъ и Ахтополъ.

Сливенъ, за пръвъ пжтъ писанъ отъ византийцитѣ Стилвностъ (Στίλβνος), въ Пахимера, а сжщо тѣй и въ Кантакузенъ, е съ вмѣтната буква τ (т), свойственостъ на грѣцката и латинска ортография, както е случая и съ склави, склавони, вмѣсто славяни.